

**คู่มือแนวปฏิบัติที่ดีจากการจัดการความรู้
การขอตำแหน่งวิชาการด้วยการวิจัย**

คณะกรรมการจัดการความรู้ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

คู่มือแนวปฏิบัติที่ดีจากการจัดการความรู้ การขอตำแหน่งวิชาการด้วยการวิจัย

หลักการและเหตุผล

การเตรียมความพร้อมเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการของบุคลากรสายวิชาการ ถือเป็นอีกหนึ่งภารกิจของ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่จะพัฒนาคุณวุฒิและตำแหน่งทางวิชาการของบุคลากรสาย วิชาการให้ สูงขึ้น เพื่อให้บุคลากรสายวิชาการได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้ง บุคลากรให้ ดำรงตำแหน่งทางวิชาการโดยเฉพาะการขอตำแหน่งทางวิชาการด้วยงานวิจัย และเข้าใจ การเตรียมความพร้อมในการจัดเตรียมเอกสาร ขั้นตอนปฏิบัติ และเทคนิคในการเขียนงานวิจัยที่เหมาะสมใน การมาขอตำแหน่งทางวิชาการ โดยนำมาซึ่งทัศนคติที่ถูกต้อง ส่งผลต่อการปฏิบัติภาระงานด้วยความ เข้าใจ สามารถเตรียม ความพร้อมเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการได้อย่างถูกต้อง และส่งเสริมให้บุคลากรสามารถ กำหนดตำแหน่งทาง วิชาการ เพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ โดย คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้เล็งเห็นคุณประโยชน์ในการผลักดันให้คณาจารย์ขอ กำหนด ตำแหน่งทางวิชาการด้วยการวิจัยให้เป็นไปตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษา นั้น

ในการนี้ คณะกรรมการจัดการความรู้ด้านการวิจัย คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เห็นสมควรจัดทำคู่มือแนวปฏิบัติที่ดีจากการจัดการความรู้ การขอตำแหน่งวิชาการด้วยการวิจัย เพื่อเตรียม ความพร้อมเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ ของบุคลากรสายวิชาการ เพื่อให้การเตรียมความพร้อมเกิดเป็นรูปธรรม และเป็นต้นแบบในการสร้างสรรค์ ผลงานวิชาการในขั้นต้น ผ่านการเรียนรู้จากผู้มีประสบการณ์ในการสร้าง ผลงานวิชาการ ก่อให้เกิดการพัฒนา ศักยภาพของผู้สอนในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเองต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อให้บุคลากรสายวิชาการ ได้ทราบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคลากรให้ดำรง ตำแหน่งทางวิชาการ และเข้าใจการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการด้วยงานวิจัย

บทนำ

การวิจัยเป็นกิจกรรมที่มีการลงทุนสูง ทั้งการใช้ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ เวลาของบุคคล ตลอดจนทรัพยากร การบริหาร ต่าง ๆ โดยเฉพาะงบประมาณ เครื่องมือวัสดุอุปกรณ์ เป้าหมายของการวิจัยคือการสร้างสรรค์ สิ่งสมมติ และนำไปใช้ประโยชน์ การวิจัยจะบรรลุ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย อำนวยประโยชน์ได้อย่างสมบูรณ์ จำเป็นต้องมี การเผยแพร่ผลการวิจัยอย่างเป็นระบบ เพื่อเชื่อมโยงและ เชื่อมโยงให้การวิจัย ได้รับการนำไปใช้ประโยชน์ สนับสนุนการพัฒนาบุคคล องค์กร วิชาชีพ และ สังคม (ชุตินา สัจจามันท์, 2556)

สำหรับรูปแบบการเผยแพร่ในลักษณะการตีพิมพ์วารสารทาง วิชาการนั้น นับว่าเป็นช่องทางที่มี ความเป็นรูปธรรมและสามารถดำเนินการ ได้โดยไมยาก เนื่องจากมีวารสารจำนวนมากที่จัดพิมพ์เผยแพร่ ผลงาน ประเภทบทความวิจัยโดยตรง เพราะสถาบันทางการศึกษามีความจำเป็นใน การรองรับมาตรฐานทาง วิชาการทั้งในส่วนของอาจารย์ บุคลากร นิสิต นักศึกษา นอกจากนี้หน่วยงานอื่น ๆ ยังต้องการสนับสนุนการ พัฒนาองค์ ความรู้ ซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดคุณค่าแล้ว ยังเป็นการประกันคุณภาพของ หน่วยงานอีกด้วย “วารสารทางวิชาการ” จึงนับเป็นสื่อกลางที่ช่วยให้ นักวิชาการในทุกหน่วยงานได้เสริมบทบาทการเป็นนักวิจัย โดยที่การจัดทำ วารสาร ต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกันคือเพื่อเผยแพร่ผลงานของ บุคลากรในสังกัด ดังนั้นการจัดทำวารสารทางวิชาการเพื่อตอบสนอง วัตถุประสงค์ดังกล่าวจึงต้องมีการกำหนดรูปแบบและ เกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อเป็น การควบคุมคุณภาพของวารสารนั้น ๆ เพื่อส่งผลต่อผลงานที่นำมาลงเผยแพร่และ ประกันคุณภาพของผลงานทางวิชาการนั้นว่ามีความน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการต่อไป (รสริน พิมลบรรยงก์, 2555)

หลักการเขียนบทความวิจัย

การเขียนบทความวิจัยเพื่อให้ถูกต้องและสมบูรณ์ ตามลักษณะของ บทความวิชาการเพื่อการเผยแพร่ โดยเฉพาะในสิ่งพิมพ์นั้น มีข้อเสนอแนะใน การเขียนและปัญหาที่พบ ส่วนใหญ่ปัญหาในการเขียน ได้แก่ ชื่อ บทความ บทคัดย่อ บทนำ และการอภิปรายผล ทั้งนี้ให้เสนอแนะ ข้อเสนอแนะในการ เขียนแต่ละส่วนพร้อม ตัวอย่างประกอบดังนี้

1. การเขียนชื่อบทความวิจัย

โดยทั่วไปบทความวิจัยเป็นการเขียนข้อค้นพบโดยใช้งานวิจัย/ วิทยานิพนธ์เป็นฐาน การเขียนชื่อ บทความจึงไม่จำเป็นต้องชื่อเหมือนงานวิจัย แต่ต้องแสดงสิ่งสำคัญที่ต้องการศึกษาโดยย่อ ดังนั้นการเขียนชื่อ บทความจึง ควรคำนึงถึงหลักในการเขียน ดังนี้

1.1 ชื่อเรื่องควรเป็นนามวลี ไม่ใช่คำที่แสดงเป็นประธานหรือ กริยาด้านประโยค และควรมีจำนวนคำ ที่ระหว่าง 5-20 คำ

1.2 ชื่อเรื่องไม่ควรยาวเกินไป อธิบายงานวิจัยอย่างย่อที่สุด

1.3 ควรระบุคำสำคัญ (Keyword) และไม่ควรใช้คำศัพท์ เทคนิค หรือคำฟุ่มเฟือยมากเกินไป
ตัวอย่างการเขียนชื่อบทความวิจัยที่สั้น กระชับ ได้ใจความ

ตัวอย่างที่ “Effect of quality of work life on efficiency of work”

2. การเขียนบทคัดย่อ

บทคัดย่อเป็นข้อความสรุปผลงานที่ทำอย่างรัดกุม ควร เป็นส่วนที่เขียนขึ้นหลังจากเขียนบทความเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยมี ข้อมูลที่เพียงพอต่อการตัดสินใจของผู้อ่านว่าควรอ่านบทความทั้ง ฉบับหรือไม่ หลักในการเขียนบทคัดย่อ จึงควรคำนึงถึง ส่วนประกอบ และวิธีการเขียน ดังนี้

2.1 องค์ประกอบในบทคัดย่อ ควรประกอบด้วยส่วนนำ จุดประสงค์ วัตถุประสงค์ และวิธีการ ผลการศึกษา และสรุป โดย เรียบเรียงการเขียนแบบร้อยแก้ว ติดต่อกันไป อย่างย่อ กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย ได้ใจความ

2.2 เขียนบอกเฉพาะ แรงจูงใจ ปัญหาหลัก วัตถุประสงค์ ระเบียบวิธีวิจัย วิธีดำเนินการ ข้อค้นพบ ปัญหาวิจัย วัตถุประสงค์ และ/หรือสมมุติฐาน โดยไม่ต้องบอกค่าสถิติที่ได้ อนึ่ง ในการเขียนบทคัดย่อทั้ง ภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง และเหมาะสม อาจใช้วิธีศึกษาจากวารสารต่าง ๆ ในประเด็น การศึกษารูปแบบเดียวกันหรือใกล้เคียง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทาง และเป็นตัวแบบในการเขียนได้เช่นกัน

3. การเขียนบทนำ

การเขียนบทนำ เป็นการเสนอความรู้พื้นฐานและงานวิจัย ที่เคยมีผู้อื่นทำไว้แล้วอย่างย่อโดยมีหลักฐานอ้างอิง โดยการเขียน บทนำที่ดีควรเขียนอย่างกระชับ โดยมีแนวทางการเขียนตาม ลักษณะการเขียนที่ดี ดังนี้ (สุนันทา จริยาเลิศศักดิ์. [ออนไลน์] : 2555)

3.1 ควรเสนอลักษณะและความเป็นมารวมทั้งขอบเขต ของปัญหาที่นำมาศึกษาให้ชัดเจน

3.2 มีการทบทวนเอกสารในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ความก้าวหน้า และคำถามใดที่ยังไม่มี การศึกษาหา คำตอบ ซึ่งจะสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยใน บทความนั้น ๆ

3.3 ระบุวิธีการที่จะศึกษาวิจัย

3.4 มีความยาวประมาณ 2-3 ย่อหน้า ข้อความควรมี ความกระชับ ชัดเจน ไม่จำเป็น ต้องมี รายละเอียดที่ไม่จำเป็นหรือ ยาวเกินความต้องการ

3.5 การเขียนต้องมีการแสดงหลักฐานอ้างอิงแทรกไว้ใน เนื้อหา โดยอาจเป็นแนวคิดจากนักวิชาการ และผลงานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างการจัดลำดับข้อความในการเขียนบทนำ

(ที่มา : Sung-Ho Lee , Masayoshi Esashi, Sensors and Actuators A 114 (2004) 88-92)

ชื่อบทความ : “Characteristics on PZT (Pb(Zr_xTi_{1-x})O₃) films for piezoelectric angular rate sensor”

บทนำ ควรประกอบด้วย 4 ย่อหน้า ซึ่งมีประเด็นสำคัญในแต่ละย่อ หน้า ดังนี้

ย่อหน้าที่ 1 : เป็นการนำเรื่องโดยระบุสมบัติของวัสดุพิโซอิเล็กทริก ที่เรียกกันว่าเป็น วัสดุฉลาด (Smart materiel) ซึ่งมีการนำไปใช้งานในระบบ Micro Electro Mechanical Systems (MEMS) (อ้างอิงจากงานวิจัย)

ย่อหน้าที่ 2 : การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวัสดุพิโซอิเล็กทริกชนิด PZT (อ้างอิงจากงานวิจัย)

ย่อหน้าที่ 3 : การพัฒนาระบบ Micro Electro Mechanical Systems (MEMS) โดยมีการพัฒนาตัววัสดุพิโซอิเล็กทริกที่เป็นวัสดุในการ นำมาประยุกต์ใช้งานกับระบบ (อ้างอิงจากงานวิจัย)

ย่อหน้าที่ 4 : ปัญหาที่เกิดขึ้นที่ควรศึกษาต่อโดยนำผลการวิจัยมา จัดทำเป็นปัญหาต่อเนื่อง และ กำหนดคำถามการวิจัย โดยสรุปความสำคัญ ของผลการวิจัยที่ได้ที่มีต่อผู้วิจัย

4. การเขียนอภิปรายผลการวิจัย

จุดประสงค์ในการเขียนคือ เพื่อให้คำวิจารณ์ แสดงความ คิดเห็นอธิบายผลการวิจัยที่เกิดขึ้น เพื่อให้ ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเน้น การอธิบายสาเหตุการเกิดผลของการค้นพบ การเปรียบเทียบผลของข้อมูล หรือข้อสรุปจากการทบทวนวรรณกรรม ในกรณีที่ไม่ตรงกับทฤษฎีหรือไม่ เป็นที่น่าพอใจ อาจอ้างถึง ผลการวิจัยที่เคยมีผู้ทำไว้แล้ว เพื่อนำมาสนับสนุน ผลการทดลองข้อสันนิษฐานหรือข้อสรุป เพื่อเพิ่มน้ำหนัก ความน่าเชื่อถือ โดย มีข้อสรุปว่าผลที่ได้จากการวิจัยสามารถประยุกต์ใช้กับเหตุการณ์จริงได้อย่าง เป็นเหตุผล การเขียนอภิปรายผลเช่นเดียวกับการเขียนบทนำ คือควรกระชับ อ่านง่าย และได้ใจความสำคัญ ตามประเด็น ของวัตถุประสงค์ และข้อค้นพบ จากหลักฐานอ้างอิงประกอบ

5. การเขียนเอกสารอ้างอิง

ในการเขียนบทความวิจัย ซึ่งเป็นเอกสารทางวิชาการ การ เขียนหลักฐาน การอ้างอิงจากเอกสารทุก แห่งที่ปรากฏในบทความ เป็นเรื่อง จำเป็นที่ต้องแสดงในรายการเอกสารอ้างอิงท้ายบทความ โดยผู้เขียน

บทความ ควรตรวจสอบรูปแบบการเขียนรายการอ้างอิงให้ถูกต้อง ตามประเภทการ อ้างอิง รูปแบบการอ้างอิง ตามที่วารสารนั้นกำหนดรูปแบบไว้ และถูกต้อง ตามระบบการอ้างอิงของวารสารนั้น ๆ โดยทั่วไปวารสารแต่ละชื่อเรื่องจะระบุ รูปแบบและระบบการอ้างอิง ดังนั้นผู้ที่เขียนบทความวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ ควรปรับรูปแบบให้เป็นรูปแบบตามที่วารสารนั้น ๆ กำหนดด้วย นอกเหนือจากประเด็นสำคัญในการเขียนที่เป็นปัญหา ส่วนอื่น ๆ ใน องค์ประกอบของการเขียนก็มีความสำคัญเช่นกัน ดังนั้น ผู้ที่เขียนบทความ วิจัยควรทำความเข้าใจประเด็นปัญหา และศึกษาเกณฑ์และข้อกำหนดของ วารสารนั้น ๆ ด้วย

ข้อเสนอแนะในการจัดทำบทความวิจัย

ในการเขียนบทความวิจัยที่ต้องการเผยแพร่ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ ทางวิชาการ โดยทั่วไปพบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ จะเป็นปัญหาในด้าน การขาดประสบการณ์ในการเขียนงานวิจัยประเภทบทความ ดังนั้นเมื่อต้อง เขียนบทความวิจัยจากงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นงานวิชาการที่แตกต่าง กันกับรายงาน การวิจัย จึงไม่สามารถเขียนได้อย่างมีคุณภาพและถูกต้อง จึง ใคร่ขอเสนอแนะปัญหาในการเขียนเพื่อใช้เป็น แนวปฏิบัติ สำหรับผู้ที่สนใจ และผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีต้องจัดทำบทความวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาแนวทาง คู่มือ ข้อกำหนด และคำแนะนำในการจัดทำ บทความของวารสารนั้น ๆ ซึ่งอาจมี ข้อแตกต่างและลักษณะเฉพาะ และ ปฏิบัติตามข้อกำหนดและคำแนะนำด้วย

2. ในกรณีการเลือกวารสารที่จะตีพิมพ์ ก็ควรพิจารณาว่าเป็น วารสารที่สอดคล้องกับสาขาวิชา หรือ เป็นวารสารที่มีการรับรองคุณภาพ เช่น อยู่ในฐานข้อมูล TCI หรือวารสารที่มี Impact Factor ซึ่งสามารถ สืบค้นได้ จากฐานข้อมูลอินเทอร์เน็ต เพราะเป็นวารสารที่มีความน่าเชื่อถือ และสามารถประกันคุณภาพของ ผลงาน

3. การเขียนบทความควรระวังการใช้ภาษาให้มีความเป็นมาตรฐาน มีความเป็นวิชาการใช้ภาษาที่ ถูกต้อง โดยตรวจสอบจากพจนานุกรมศัพท์ บัญญัติของราชบัณฑิตยสถาน

4. การใช้คำศัพท์ควรเลือกใช้คำศัพท์ที่เป็นไปตามศัพท์บัญญัติ ถ้า เป็นภาษาต่างประเทศควรมีวงเล็บกำกับ ในกรณีคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ถ้าไม่ แปลก็ควรใช้ทับศัพท์ แต่ถ้าแปลก็ต้องแปลให้หมดข้อความหรือคำ ในทุกแห่ง หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษสลับไปมา นอกจากนี้ควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษ ให้น้อยที่สุด โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษใน วงเล็บของคำศัพท์เฉพาะควรเขียนคำศัพท์ในวงเล็บเฉพาะคำ แรกเท่านั้น ถ้ามี การใช้คำนั้น ๆ อีก ก็ไม่ต้องวงเล็บคำภาษาอังกฤษซ้ำอีก

5. ควรลำดับเนื้อหาให้เป็นไปตามรูปแบบ และเขียนให้มีความ ต่อเนื่องกัน การเขียนข้อความควรเป็น ประโยคที่สมบูรณ์ ประโยคสั้นและ ระวังการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

6. ควรมีการนำเสนอกรอบแนวคิด ผลการวิเคราะห์ข้อมูล หรือ หลักฐานอื่น ๆ ที่น่าสนใจด้วยการใช้ กราฟิกประเภทต่าง ๆ เพื่อช่วยในการทำ ความเข้าใจได้ง่าย แต่ควรระวังการใช้รูปแบบ สี และพื้นผิวของ กราฟิก เนื่องจากวารสารวิชาการส่วนใหญ่จะพิมพ์ด้วยระบบสีขาว-ดำ จึงควรจัดทำ ต้นฉบับเพื่อการพิมพ์ที่ สามารถแสดงรายละเอียดได้ชัดเจนด้วย

7. ตรวจสอบและทบทวนลีลาการเขียน โดยเว้นระยะห่าง 1-2 สัปดาห์หลังจากเขียนจบเพื่อทบทวน การใช้ภาษาและวิธีเขียนให้ถูกต้อง รวมทั้งให้ความสำคัญกับการพิสูจน์อักษรทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

8. บทความวิจัยไม่ใช่วิทยานิพนธ์ ดังนั้นไม่ควรคัดลอก บทความย่อ บทความ รวมทั้งอภิปรายผลจาก วิทยานิพนธ์มาเขียนโดยไม่ปรับใหม่ให้ เหมาะสมก่อน

9. ควรวางแผนในเรื่องระยะเวลา เมื่อต้องการส่งบทความไปยังกอง บรรณาธิการของวารสาร เนื่องจากการประเมินคุณภาพของบทความมี กระบวนการที่ต้องใช้เวลาในการดำเนินการ ผู้ส่งบทความจึงไม่ สมควรเร่งรัด ผลการตอบรับ และต้องเตรียมพร้อมสำหรับการแก้ไขตามขั้นตอนของการ จัดพิมพ์ จนกว่าจะได้ หนังสือรับรองจากกองบรรณาธิการและวารสารที่ตีพิมพ์เรียบร้อยแล้ว ซึ่งแสดงว่าผลงานได้มีการเผยแพร่แล้วตาม วัตถุประสงค์ของผู้เขียนบทความวิจัยนั้น ๆ

บทสรุปในการเขียนบทความวิจัย

การเขียนบทความวิจัยไม่ได้เป็นงานที่ยาก และลำบากเกินกว่าที่ นักวิชาการหรือนักวิจัยจะทำได้ แต่ เนื่องจากเน้นต้องการเผยแพร่ในลักษณะที่ เป็นผลงานวิชาการ จึงจำเป็นที่ต้องปฏิบัติตามรูปแบบและฝึกฝน การเขียน เพื่อนำเสนอผลงาน และควรให้ความร่วมมือกับกองบรรณาธิการในการ พัฒนา ปรับปรุงบทความ วิจัยให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ ทั้งนี้ต้องระลึก ไว้ด้วยว่าการจัดทำผลงานวิชาการที่ดีมีคุณภาพ ผู้นำ เสนอต้องมีความตั้งใจ จริงในการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ให้มากที่สุด โดยไม่ ปิดเป็นข้อมูล วิเคราะห์เพื่อผลประโยชน์ส่วนตนหรือหมู่คณะ หรือการเอา ผลงานผู้อื่นมาเป็นงานของตน ซึ่งเป็นการผิด จรรยาบรรณของนักวิชาการ การนำเสนอบทความวิจัยซึ่งเป็นผลจากการศึกษาค้นคว้าและนำมาเผยแพร่ จึง ควรมุ่งเน้นประโยชน์ทางวิชาการและการพัฒนาสังคมเป็นประเด็นสำคัญ ผู้เขียนหวังว่าแนวคิดในการเขียน บทความวิจัยตามที่ได้เรียบเรียงมานำเสนอ นั้น จะเป็นประโยชน์ โดยเฉพาะนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ครู

อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาในสถาบันการศึกษา และผู้สนใจในหน่วยงานต่าง ๆ ที่ต้องการเผยแพร่ผลงานวิจัย เพื่อให้เกิดผลงานที่มีคุณค่าและเกิด ประโยชน์ต่อวงการศึกษาของไทยต่อไป

การเลือกวารสารสำหรับตีพิมพ์

เมื่อทำการวิจัยจนสำเร็จลุล่วง งานวิจัยนั้นจะเกิดประโยชน์ในวง กว้างก็ต่อเมื่อมีการเผยแพร่ต่อสาธารณชนนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือการประยุกต์ใช้ต่อไป ซึ่งการเผยแพร่องค์ความรู้ให้เป็นที่ยอมรับในแวดวง วิชาการหรือวิชาชีพก็จะต้องมีการตีพิมพ์ผลงานในระดับนานาชาติ โดยนักวิจัยนำผลงานวิจัยที่ได้มาเรียบเรียงถ่ายทอดออกมาเป็นบทความทาง วิชาการหรือต้นฉบับที่เรียกว่า Manuscript แล้วนำส่งวารสารเพื่อตีพิมพ์ เผยแพร่ต่อไป การเลือกวารสารจึงถือเป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญ เพื่อจัดเตรียม ต้นฉบับได้สอดคล้องตามเกณฑ์ที่วารสารแต่ละฉบับกำหนดไว้ ทั้งนี้วารสาร ทางวิชาการนั้นอาจเผยแพร่เป็นรูปเล่ม สิ่งพิมพ์หรือเป็นวารสารออนไลน์ที่มี กำหนดการเผยแพร่ที่ชัดเจนแน่นอน แนวทางในการเลือกวารสารสำหรับตีพิมพ์ มีดังนี้

1. ควรเลือกวารสารทางวิชาการอันเป็นที่ยอมรับและเชื่อถือได้ ซึ่ง จะมีการตรวจคัดกรองคุณภาพผลงานโดยผู้ประเมินอิสระ (peer review)
2. วารสารนั้นควรอยู่ในฐานข้อมูลสากลอันเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ เช่น Materials Research Bulletin, Scopus, Science Direct, Current Applied Physics, Key Engineering Materials, Inorganic Chemistry , Surface & Coatings Technology, INSPEC และ BIOSIS เป็นต้น
3. ควรพิจารณาค่า Impact factor ประกอบด้วย เพราะเป็นดัชนีชี้ วัดคุณภาพของวารสารซึ่งวัดจำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่บทความในวารสารนั้นจะ ได้รับการอ้างอิงในแต่ละปี

ปัจจุบันมีการผลิตและเผยแพร่วารสารแบบเสรีหรือวารสารแบบเปิด (open access journals) ครอบคลุมหลากหลายสาขาวิชาทั้งด้าน วิทยาศาสตร์ สาธารณสุขศาสตร์ สังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ฯลฯ วารสารแบบเปิด เป็นวารสารในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ที่ เปิดกว้างสำหรับผู้อ่านในการเข้าถึง อ่าน ดาวน์โหลด ทำสำเนา เผยแพร่ พิมพ์ ค้นหา หรือเชื่อมโยงไปยังเนื้อหาฉบับเต็ม (ful text) ได้โดยไม่เสีย ค่าใช้จ่าย และไม่ต้องขออนุญาตจากผู้เขียนหรือผู้สร้างสรรค์งาน แต่ต้อง อ้างอิงแหล่งที่มาภายใต้ลิขสิทธิ์ด้วย ซึ่งกฎหมายใหม่ของสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร (UK) และสหภาพยุโรป (EU) กำหนดว่า งานวิจัยที่ได้รับการ สนับสนุนทุนวิจัยจากรัฐบาลจะต้องเผยแพร่ให้สาธารณชนเข้าถึงได้โดยไม่เสีย ค่าใช้จ่าย จึงเป็นประโยชน์สำหรับนักวิจัยในการสืบค้นข้อมูลและตีพิมพ์ เผยแพร่ได้อย่างสะดวกยิ่งขึ้น ตัวอย่างวารสาร

แบบเปิดที่เป็นที่ยอมรับใน ระดับนานาชาติ เช่น Science Direct เป็นต้น (สุดาว เลิศวิสุทธิไพบูลย์, 2557)
ขั้นตอนการส่งบทความวิจัย ตีพิมพ์ในวารสารนานาชาติ

การทำวิจัยนับว่าเป็นภาระหน้าที่ ที่สำคัญประการหนึ่งของ นักวิชาการ โดยเฉพาะผู้ที่เป็อาจารย์ เนื่องจากการวิจัยจะช่วยให้เกิดการ พัฒนาความรู้ และผลของงานวิจัย ยังสามารถนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหา หรือพัฒนางานในหน้าที่ได้ ซึ่งการทำวิจัยนั้น ไม่ควรหยุดนิ่งแค่การ แสดง ผลการวิจัย ในรูปเล่มของรายงาน เท่านั้น แต่ผู้ที่เป็นเจ้าของงานวิจัย ควรจะ ทำการเผยแพร่งานวิจัยของตนเอง ต่อสาธารณชนด้วย ซึ่งวิธีที่ได้รับ การ ยอมรับว่า เป็นวิธีที่ดีที่สุด ในการเผยแพร่ผลงานวิจัย คือ การเขียนบทความ วิจัย และส่งตีพิมพ์ใน วารสารวิชาการที่มีคุณภาพ สำหรับหัวข้อนี้จะกล่าวถึง กล่าวถึงขั้นตอน ในการส่งบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ ในวารสารในระดับ นานาชาติ ซึ่งสามารถสรุปเป็นขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ค้นหาชื่อวารสารทางวิชาการที่มีคุณภาพ สำหรับคำว่า “วารสาร ที่มีคุณภาพ” นั้น ควรเป็น วารสาร ที่มีกระบวนการกลั่นกรอง จาก ผู้ทรงคุณวุฒิ ในสายวิชาการนั้น ๆ (Peer review) โดยนักวิจัย สามารถ ตรวจสอบได้จาก หน้าเว็บไซต์ของวารสาร ตัวอย่างในวารสารที่ชื่อว่า

Tourism Management จะระบุอย่างชัดเจนว่า “Articles are the results of anonymous reviews by at least two referees chosen by the editor for their specialist knowledge.” (Elsevier B.V., 2015a, para.3)

ที่มา: Elsevier B.V. (2015a)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังอาจใช้ฐานข้อมูล ที่ได้รับการยอมรับ เป็น เครื่องมือในการช่วยค้นคว้าวารสารได้ เช่น ฐานข้อมูล Web of Science ของบริษัท Thomson Reuters โดยสามารถเข้าไปตรวจสอบรายชื่อวารสาร ได้ที่ Master Journal List ที่ ip.science.thomsonreuters.com/mj/ และ ฐานข้อมูล SCOPUS

ของบริษัท Elsevier เป็นต้น โดยนักวิจัยควร คัดเลือกวารสารที่มีขอบข่าย หรือ Areas of study ที่ตรงกับ ลักษณะงานวิจัย ของนักวิจัยเอง การคัดเลือกวารสาร จากฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับนี้ นับว่าเป็นขั้นตอน แรกที่สำคัญ ที่จะช่วยให้นักวิจัยมั่นใจได้ว่า หากบทความ วิจัยของตนเอง ได้รับการตอบรับให้ตีพิมพ์ในวารสาร ที่มี Peer review หรือ อยู่ในฐานข้อมูล ที่ได้รับการยอมรับ แสดงว่าผลงานวิจัย ได้รับการยอมรับจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ ใน Area of study นั้น ๆ นอกจากนี้ ผลงานวิจัยนั้น ๆ ยัง สามารถนำไปใช้ประกอบ การยื่นขอ ตำแหน่งทางวิชาการได้อีกด้วย และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ นักวิจัยควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า วารสารนั้น ๆ ไม่ได้ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ที่อยู่ใน Bealt's list

2. ตรวจสอบข้อกำหนดในการเขียนบทความวิจัย (Manuscript guidelines or guidelines for authors) จากหน้าเว็บไซต์ของวารสาร ใน ขั้นตอนนี้ นักวิจัยอาจเลือกวารสารจำนวนหนึ่ง เช่น 4-5 ชื่อเรื่อง ที่ เข้าเกณฑ์ เป็นวารสารที่มีคุณภาพ และทำการตีพิมพ์บทความวิจัย ที่อยู่ใน Area of study เดียวกับงานวิจัย ของนักวิจัยเอง โดยนักวิจัยควรอ่านข้อกำหนดในการ เขียน และส่งบทความวิจัย ของแต่ละวารสารให้เข้าใจ ซึ่งวารสารแต่ละฉบับ มักจะมีข้อกำหนดที่แตกต่างกัน

3. ศึกษาวิธีการเขียนบทความวิจัย จากบทความวิจัยของนักวิจัย ท่านอื่น ๆ ที่ได้รับการตีพิมพ์ใน วารสารแต่ละฉบับ ซึ่งจะช่วยให้นักวิจัย พิจารณา มองภาพออกว่า บทความวิจัยที่ได้รับการตอบรับ ให้ตีพิมพ์ใน วารสารนั้น ๆ มี ลักษณะการเขียนอย่างไร การพิจารณาตัวอย่าง ของบทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ จะช่วย ให้นักวิจัย เห็นภาพที่ชัดเจนมากขึ้นว่า วารสารนั้น ๆ มักจะ ตอบรับบทความวิจัยในลักษณะใด และ ผลงานวิจัยของนักวิจัย มีความ สอดคล้องกับ Focus หรือ ขอบเขตของวารสารนั้น ๆ หรือไม่

4. ตรวจสอบว่า การส่งบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์มีค่าใช้จ่าย หรือไม่ เช่น ค่าดำเนินการต่าง ๆ ค่า เปิดบทความวิจัย ที่สามารถเข้าถึงได้โดย ไม่เสียค่าใช้จ่าย (Open access) ค่า review บทความวิจัย เป็นต้น

5. ทำการเลือกวารสารที่จะส่งบทความวิจัย โดยนักวิจัยควรเลือก วารสารที่มีข้อกำหนด ในการเขียน บทความวิจัย และมีบทความวิจัยที่ได้รับ การตีพิมพ์ ที่สอดคล้องกับลักษณะ ของงานวิจัยของนักวิจัยให้มากที่สุด เช่น หากงานวิจัยของนักวิจัย จำเป็นต้องเขียนเป็นบทความที่ค่อนข้างยาว ควร เลือกวารสาร ที่อนุญาต ให้บทความวิจัย มีจำนวนคำที่ค่อนข้างมาก เช่น 7,000 คำ ขึ้นไป หรือ หากงานวิจัยเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ควรเลือกวารสาร ที่มักจะตีพิมพ์บทความวิจัย ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นต้น สำหรับ ในขั้นตอนนี้มี ข้อควรระวัง คือ นักวิจัยควรส่งบทความวิจัยไปยังวารสารที่ละ ฉบับ ไม่ควรส่งไปครั้งเดียวหลาย ๆ ฉบับ วารสารส่วนใหญ่ มักจะระบุ ข้อกำหนดนี้ไว้อย่างชัดเจน ในคำแนะนำสำหรับผู้เขียน เช่น ในวารสารชื่อ Journal of Hospitality & Tourism Research (SAGE Publication, 2015, para.1) ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า

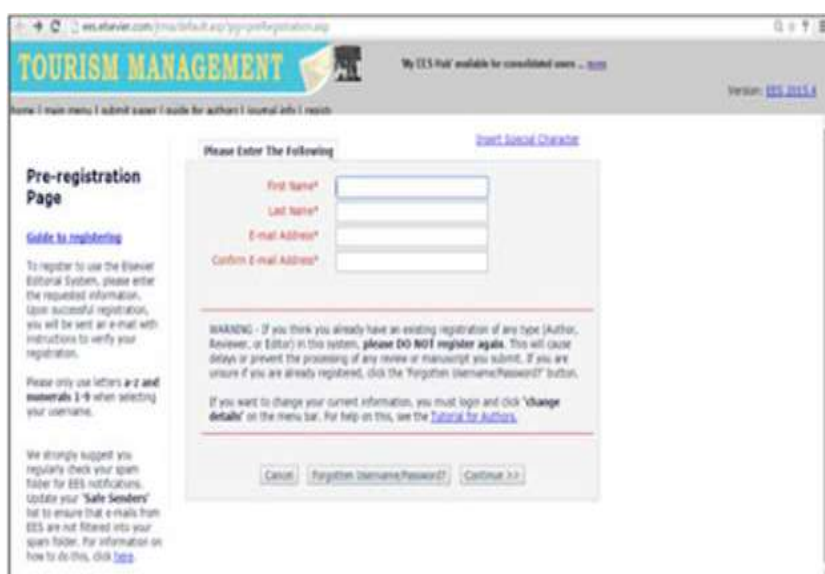
“Manuscripts submitted to JHTR should be original contributions not under consideration for any other publication at the same time. If an article is under consideration by another publication, authors should clearly indicate this at the time of submission”.

ที่มา: SAGE Publication (2015, para.1)

6. จัดเตรียมต้นฉบับ โดยนักวิจัยจะต้องเตรียมให้ตรงกับข้อกำหนด ในการเขียนบทความของวารสาร นั้น ๆ อย่างเคร่งครัด เช่น จำนวนคำที่ กำหนดในบทคัดย่อ (Abstract) จำนวนคำของเนื้อหา หัวข้อที่ควรมีใน บทความ และรูปแบบการเขียนอ้างอิง เป็นต้น

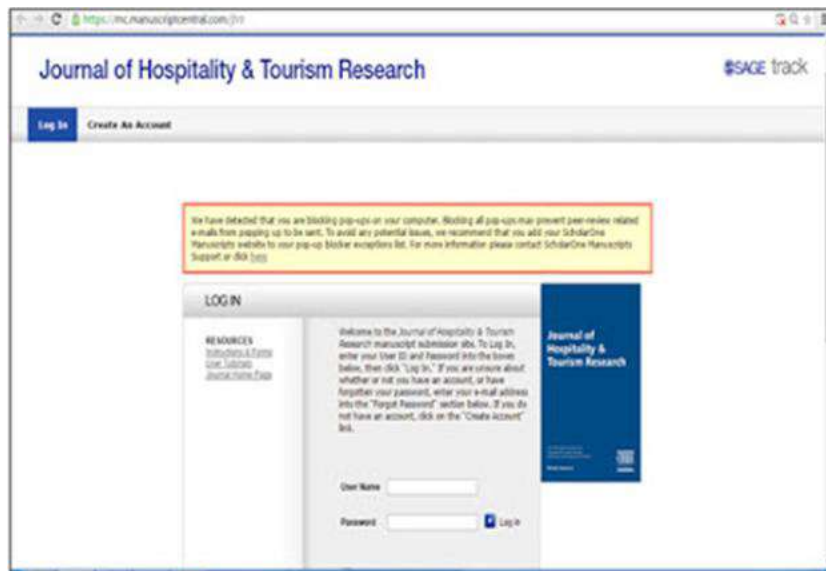
7. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบด้านภาษา เนื่องจากการจัดเตรียม ต้นฉบับ เพื่อส่งตีพิมพ์ใน วารสารวิชาการระดับนานาชาติ จะต้องใช้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก และเนื่องจากภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ภาษา หลักของ คนไทย ด้วยเหตุนี้ นักวิจัยจึงควรส่งต้นฉบับ ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา หรือที่ รู้จักกันว่า Proofreader ทำการตรวจสอบความถูกต้อง ของภาษาอังกฤษที่ ใช้ ก่อนที่จะส่งต้นฉบับนั้น ๆ ให้กับวารสาร

8. ส่งต้นฉบับบทความวิจัยให้กับวารสารเพื่อพิจารณา โดยนักวิจัย ควรตรวจสอบว่า วารสารที่เลือกไว้ ได้กำหนดให้ผู้วิจัยส่งต้นฉบับบทความ วิจัยโดยวิธีใด ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว วารสารแต่ละฉบับ จะมีข้อกำหนด ใน การส่ง บทความที่ไม่เหมือนกัน เช่น วารสาร Tourism Management กำหนดให้นักวิจัยส่งบทความวิจัย โดย ผ่านระบบออนไลน์ โดยนักวิจัยจะต้องทำการ ลงทะเบียน เพื่อสร้าง Account ของตนเองก่อน ที่ <http://ees.elsevier.com/jtma/default.asp?pg=preRegistration.asp> (Elsevier B.V., 2015b) ตาม ภาพด้านล่างนี้

ที่มา: Elsevier B.V. (2015b)

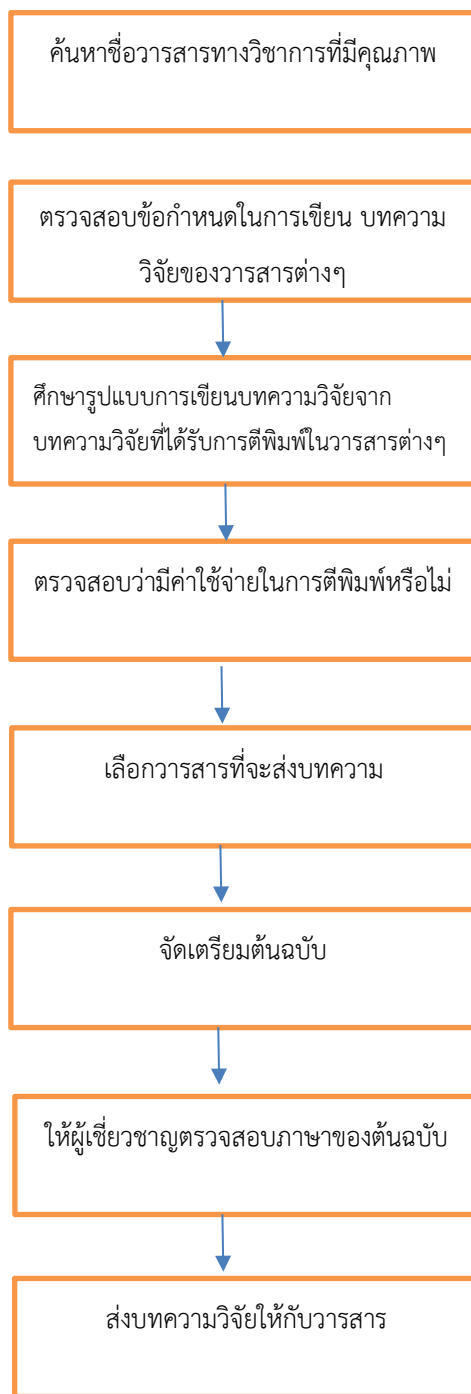
ส่วนวารสาร Journal of Hospitality & Tourism Research กำหนดให้ผู้วิจัยส่งต้นฉบับบทความวิจัย ไปที่ <http://mc.manuscriptcentral.com/jhtr> ดังตัวอย่างข้างล่างนี้ ซึ่งก็เช่นเดียวกับในกรณีของวารสาร Tourism Management คือ นักวิจัยจะต้องทำการลงทะเบียนเพื่อสร้าง Account ก่อน จึงจะสามารถส่งบทความวิจัย ไปยังวารสารได้ ตามภาพ ด้านล่างนี้

ที่มา: Scholar One, Inc. (2014)

สำหรับการส่งต้นฉบับบทความวิจัย ไปยังวารสารนั้น มีข้อแนะนำ คือ นักวิจัยควรจัดทำจดหมายนำที่เรียกว่า Cover letter เพื่อเป็นการเกริ่น นำ เกี่ยวกับบทความวิจัยของตนเอง และเพื่อยืนยันให้กองบรรณาธิการทราบ ว่า บทความวิจัยนี้เป็นผลงานของตนเอง และยังไม่เคยได้รับการตีพิมพ์ ใน วารสารฉบับใดมาก่อน ในที่นี้ จะขอนำเสนอตัวอย่าง ของจดหมายนำในการ ส่งต้นฉบับบทความวิจัย ของหนึ่งในผู้เขียน (ดร. รวีวรรณ โปรรุ่งโรจน์) ที่ได้ ส่งต้นฉบับบทความวิจัยในวารสารฉบับหนึ่ง

สรุปขั้นตอนกระบวนการในการตีพิมพ์งานวิจัย ดังรูปต่อไปนี้

หลังจากที่นักวิจัยได้ส่งบทความวิทยุไปยังวารสารแล้ว โดยทั่วไป วารสารวิชาการจะมีขั้นตอนในการพิจารณาบทความวิทยุ โดยสามารถสรุป เป็นขั้นตอนได้ ดังนี้

1. ต้นฉบับบทความวิทยุได้รับการกลั่นกรองด้านคุณภาพในขั้นแรก จากกองบรรณาธิการ ซึ่งหากกองบรรณาธิการเห็นว่า ต้นฉบับบทความวิทยุ ดังกล่าว ไม่เหมาะสมที่จะได้รับตีพิมพ์ในวารสาร ก็จะตอบปฏิเสธ

ไปยัง นักวิจัยเจ้าของบทความเลย แต่หากกองบรรณาธิการเห็นว่า ต้นฉบับบทความ วิจัยนั้น ๆ มีคุณภาพ/มีความสอดคล้อง กับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ของวารสาร ก็ส่งต้นฉบับนั้น ๆ ไปยังผู้ประเมิน ซึ่งจะ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ใน สาขาวิชาการ (Reviewers/referees) ทำการประเมินคุณภาพ ของบทความ ต่อไป ตามปกติแล้ว กองบรรณาธิการมักจะส่งต้นฉบับ ให้กับผู้ประเมิน ประมาณ 2-3 คน

2. ต้นฉบับบทความวิจัยได้รับการประเมินจากผู้ประเมิน โดยผู้ ประเมินจะได้รับการคัดเลือกและ ทาบตาม จากกองบรรณาธิการ ให้ทำการ ประเมินคุณภาพ ของต้นฉบับบทความวิจัย ตามปกติแล้ว ผู้ประเมิน จะได้รับ คำแนะนำ สำหรับการประเมิน และจะได้รับแบบฟอร์ม สำหรับการทำการ ประเมิน และแสดงความ คิดเห็น/ให้คำแนะนำ แก่นักวิจัยเจ้าของบทความ โดยกองบรรณาธิการจะกำหนดเวลา ให้ผู้ประเมินส่งผลการ ประเมิน กลับมา ยังกองบรรณาธิการด้วย ผลการประเมินของผู้ประเมิน จะแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

(1) สมควรได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร (Accept) โดยไม่มีการ แก้ไข ซึ่งกรณีนี้ เกิดขึ้นน้อยมาก

(2) สมควรได้รับโอกาสให้แก้ไขบทความ ตามข้อเสนอแนะ ของผู้ประเมิน หรือต้องตอบคำถามบาง ประการ ต่อผู้ประเมิน (Accept with revision) ซึ่งในกรณีนี้หากนักวิจัยเจ้าของบทความสามารถแก้ไข ต้นฉบับ และ/หรือตอบคำถามได้จนเป็นที่พอใจกับผู้ประเมินและ/หรือกอง บรรณาธิการ ก็จะได้รับ การตอบ รับให้ตีพิมพ์

(3) ไม่สมควรได้รับการตีพิมพ์ (Reject)

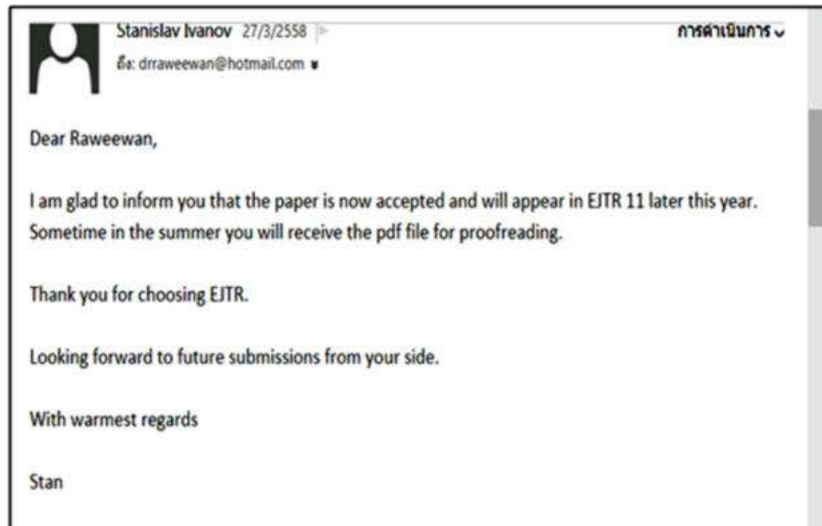
3. กองบรรณาธิการทำการพิจารณาว่าจะดำเนินการอย่างไรกับ ต้นฉบับบทความวิจัย หลังจากที่กอง บรรณาธิการ ได้รับผลการประเมิน จากผู้ ประเมินครบทุกท่านแล้ว จะทำการตัดสินใจว่า ควรจะดำเนินการ อย่างไร กับ ต้นฉบับดังกล่าว ซึ่งการตัดสินใจจะมีลักษณะเช่นเดียวกับผลการประเมินของ ผู้ประเมิน กล่าวคือ

(1) สมควรได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร โดยไม่มีการแก้ไข (Accept without revision)

(2) สมควรได้รับโอกาสให้แก้ไขบทความ ตามข้อเสนอแนะ ของผู้ประเมิน หรือต้องตอบคำถามบาง ประการต่อผู้ประเมิน (Accept with revision)

(3) ไม่สมควรได้รับการตีพิมพ์ (Reject)

ซึ่งไม่ว่าผลการตัดสินใจจะเป็นในลักษณะใด กอง บรรณาธิการจะส่งผลดังกล่าว ให้นักวิจัยเจ้าของ ต้นฉบับได้รับทราบ โดยจะส่ง เป็นลายลักษณ์อักษร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

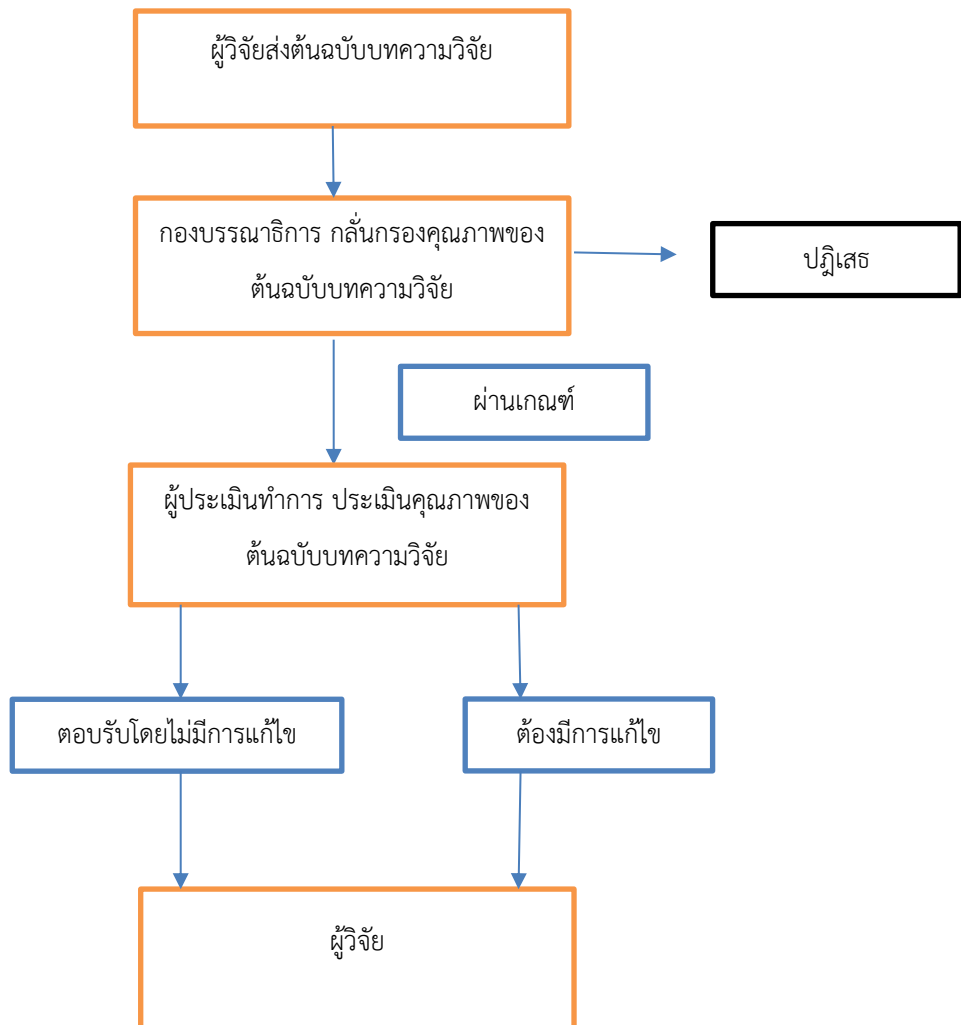

4. นักวิจัยเจ้าของต้นฉบับบทความวิจัยดำเนินการตามการตัดสินใจของกองบรรณาธิการนักวิจัยเจ้าของต้นฉบับบทความวิจัยดำเนินการตามการตัดสินใจของกองบรรณาธิการ ในกรณีที่นักวิจัยได้รับแจ้งจากกองบรรณาธิการว่า ต้นฉบับบทความวิจัยของตนเอง ได้รับการตอบรับให้ตีพิมพ์ โดยไม่มีการแก้ไข ขั้นตอนต่อไปคือ กองบรรณาธิการจะส่งต้นฉบับฉบับที่จะตีพิมพ์จริง มาให้นักวิจัยทำการตรวจสอบ อีกครั้งก่อนการตีพิมพ์ นอกจากนี้ ตามปกติแล้ว กองบรรณาธิการจะขอให้นักวิจัยลงนามอบลิขสิทธิ์ ของบทความวิจัย ให้กับสำนักพิมพ์ที่เป็นเจ้าของวารสารด้วย สำหรับในกรณีที่ ต้นฉบับได้รับการปฏิเสธให้ตีพิมพ์ นักวิจัยจะได้รับจดหมายแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรเช่นเดียวกัน พร้อมทั้งความคิดเห็นและ/หรือข้อเสนอแนะจากผู้ประเมิน ในกรณีนี้ ถือว่า กระบวนการส่งบทความวิจัยตีพิมพ์ในวารสารฉบับดังกล่าวสิ้นสุดลงแล้ว สิ่งที่น่าแนะนำคือ นักวิจัยควรทำความเข้าใจ และนำเอา ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของผู้ประเมิน มาปรับปรุงพัฒนาบทความวิจัยของ ตนเอง และส่งต้นฉบับที่ได้รับการแก้ไข ไปยังวารสารฉบับใหม่ สำหรับในกรณี สุดท้าย คือกรณีที่กองบรรณาธิการ แจ้งให้นักวิจัยแก้ไขต้นฉบับบทความวิจัย

นักวิจัยจะต้องดำเนินการแก้ไขต้นฉบับบทความวิจัย ตามคำแนะนำและ/หรือ ตอบคำถามของผู้ประเมินให้ครบถ้วน และส่งต้นฉบับที่แก้ไขแล้ว กลับไปยัง กองบรรณาธิการ (ตามปกติจะใช้วิธีเดียวกับการส่งต้นฉบับในครั้งแรก) สำหรับในกรณีนี้ มีข้อเสนอแนะ คือ นักวิจัยควรทำเอกสารสรุปประเด็น ที่ผู้ประเมินต้องการให้แก้ไข และสิ่งที่ตนเองได้ทำการแก้ไข พร้อมทั้งชี้แจงว่า การแก้ไขดังกล่าวอยู่ในหน้าใด ย่อหน้าที่เท่าไร และส่งไปพร้อม ๆ กับ ต้นฉบับ ที่ได้รับการแก้ไขแล้ว เอกสารดังกล่าวนี้ จะช่วยให้กองบรรณาธิการพิจารณาต้นฉบับที่ได้รับการแก้ไขได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังเป็นการแสดงให้กองบรรณาธิการ/ผู้ประเมินเห็นว่า

นักวิจัยให้ความสำคัญกับการแก้ไขต้นฉบับ ตามคำแนะนำของผู้ประเมิน และมีความตั้งใจจริง ที่จะตีพิมพ์บทความวิจัย ของตนเองในวารสารดังกล่าว

สำหรับขั้นตอนสามารถสรุปได้ดังนี้ ในการตีพิมพ์วารสาร

ที่มา : คณะกรรมการจัดการความรู้ ด้านการวิจัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ

1. ต้องมีความซื่อสัตย์ทางวิชาการ ไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตนเองและไม่ลอกเลียนผลงานของผู้อื่น รวมทั้งไม่นำผลงานของตนเองในเรื่องเดียวกันไปเผยแพร่ในวารสารวิชาการมากกว่าหนึ่งฉบับ ในลักษณะที่จะทำให้เข้าใจผิดว่าเป็นผลงานใหม่
2. ต้องให้เกียรติและอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลที่นำมาใช้ในผลงานทางวิชาการของตนเอง และแสดงหลักฐานของการค้นคว้า
3. ต้องไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ทางวิชาการจนละเลยหรือละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่นและสิทธิมนุษยชน
4. ผลงานทางวิชาการต้องได้มาจากการศึกษาโดยใช้หลักวิชาการเป็นเกณฑ์ ไม่มีอคติมาเกี่ยวข้อง และเสนอผลงานตามความเป็นจริง ไม่จงใจเปี่ยงเบนผลการวิจัยโดยหวังผลประโยชน์ส่วนตัว หรือต้องการสร้างความเสียหายแก่ผู้อื่น และเสนอผลงานตามความเป็นจริง ไม่ขยายข้อค้นพบโดยปราศจากการตรวจสอบยืนยันในทางวิชาการ
5. ต้องนำผลงานไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบธรรมและชอบด้วยกฎหมาย

ทำอย่างไรคือการไม่ลอกเลียนผลงานทางวิชาการ

1. ต้องมีการอ้างอิงแหล่งที่มา เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ผู้สร้างองค์ความรู้ อีกทั้งยังเป็นการป้องกันตนเอง หากว่าบทความที่นำมาใช้นั้นไม่ถูกต้อง และผู้นำองค์ความรู้นั้นไปใช้ ควรเขียนบรรยายองค์ความรู้นั้นด้วยลีลาและโวหารของตนเอง
2. การแปลผลงานจากภาษาต่างประเทศ กฎหมายลิขสิทธิ์คุ้มครองผู้เขียนบทความดั้งเดิมไว้ ดังนั้นจึงไม่สามารถแปลประโยคต่อประโยค โดยไม่ขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนได้
ถ้าต้องการนำความรู้จากบทความต่างประเทศมาใช้ต้องเรียบเรียงและนำเสนอองค์ความรู้นั้นด้วยลีลา และโวหารของตนเอง รวมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาขององค์ความรู้ด้วย
3. การทำผลงานทางวิชาการ คือการทำผลงานให้เกิดสิ่งใหม่ ถึงแม้คนเรามีความคิดที่คล้ายกัน แต่ภาษาที่ใช้ใช้ว่าเหมือนกัน ควรทำความเข้าใจและเรียบเรียงใหม่โดยใช้ภาษาของเราเอง ถ้าไม่แน่ใจว่าความคิดหรือคำพูดที่ใช้ จะเป็นสิ่งที่เราคิดเองหรือไม่ ให้อ้างอิงไว้ก่อน
4. การนำภาษาอื่น คำแปล รูปภาพ แผนภูมิ ตาราง สุนทรพจน์ สำนวน มาใช้ ต้องอ้างอิงแหล่งที่มาทุกครั้ง แม้ว่าเป็นของตนเอง
5. ผลงานที่เนื้อหาไม่เหมือนกัน แต่รูปภาพที่ปรากฏเหมือนกันถือว่าลอกเลียน 5. ผลงานชื่อเรื่องและเนื้อหาเดียวกัน เพียงแต่เปลี่ยนตัวเลขในกลุ่มตัวอย่าง ถือว่าลอกเลียน
6. งานวิจัยเรื่องเดียวกัน แต่นำไปตีพิมพ์เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษในวารสารต่างกัน ต้องมีการแจ้งว่าจะมีการตีพิมพ์ในวารสารอีกฉบับ ทั้งนี้ ถ้าตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษแล้วจะตีพิมพ์เป็นภาษาไทยอีก

สามารถทำได้โดยขออนุญาตจากสำนักพิมพ์ก่อน พร้อมทั้งระบุให้ชัดเจนว่า งานชิ้นนี้ได้เคยตีพิมพ์แล้วเป็นภาษาอะไรในวารสารใด

7. การวิจัยที่ได้รับทุนจากหน่วยงานหนึ่ง ระหว่างทำวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่ง และงานวิจัยนั้นยังไม่เสร็จสิ้น แต่ไปขอทุนที่หน่วยงานใหม่ และมีกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้นจากเดิม เมื่อได้ผลวิจัยแล้วนำไปตีพิมพ์ในวารสาร แต่ไม่ได้อ้างอิงแหล่งที่มาของกลุ่มตัวอย่างแรก เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง

สิ่งที่ควรทำก่อนส่งผลงานเข้ารับการประเมินข้อกำหนดตำแหน่งทางวิชาการด้วยการวิจัย

1. อ่านทวนให้แน่ใจว่างานของเราดีพอหรือยัง ในขั้นตอนนี้ควรที่จะต้องอ่านทบทวนก่อนที่จะตีพิมพ์ในบทความในวารสารต่าง ๆ เพราะเนื่องจากถ้าตีพิมพ์ไปแล้วผู้ข้อกำหนดทางวิชาการด้วยการวิจัยไม่สามารถแก้ไขอะไรได้อีก

2. หาผู้รู้ช่วยอ่านและวิพากษ์วิจารณ์ แล้วแก้ไข ก่อนการตี

3. ให้ลูกศิษย์อ่าน เพื่อคว้าเขียนรู้เรื่องใหม่ มีอะไรต้องเพิ่มเติม

4. ตรวจสอบองค์ประกอบของงานแต่ละประเภทให้ครบ เลขหน้าครบถ้วน พิสูจน์อักษรดีแล้วหรือไม่

5. มีข้อใดที่เป็นความเสี่ยงต่อการละเมิดลิขสิทธิ์ผู้อื่นหรือไม่ ถ้าไม่แน่ใจปรึกษาผู้รู้

6. ควรระลึกว่ากรรมการผู้ประเมินมีสิทธิ์ประเมิน จงทำงานให้ดีเกินมาตรฐานคุณภาพไว้ จะปลอดภัยที่สุด

เอกสารและหลักฐานประกอบการพิจารณา ผลงานวิจัย/บทความทางวิชาการ

- ปกวารสารที่ตีพิมพ์

- สารบัญของวารสารที่ตีพิมพ์

- บทคัดย่อ (Abstract) และเนื้อหาของงาน/เรื่องที่ทำ

- หลักฐานการบรรณาธิการซึ่งประเมินและตรวจสอบคุณภาพของบทความโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภายใน และภายนอกมหาวิทยาลัย (แนบรายชื่อ Peer Review / Reviewer)

- แบบแสดงหลักฐานการมีส่วนร่วมในผลงานทางวิชาการ (กรณีมีผู้ร่วมงานหลายคน) ตามแบบฟอร์ม ที่

ก.พ.อ. กำหนด

- กรณีสัดส่วนการมีส่วนร่วมในผลงานวิจัยไม่ถึง ๕๐% จะต้องเป็นงานวิจัยที่มีความต่อเนื่องกันหรือ ต่อยอดมาจากงานวิจัยชิ้นอื่น ผู้เสนอขอจะต้องแนบหนังสือชี้แจงหรืออธิบายความเกี่ยวเนื่องสอดคล้องกันของ ผลงานนั้นๆ ด้วย

- เอกสารอื่นๆ ที่ช่วยเพิ่มคุณค่าของผลงานทางวิชาการ เช่น การได้รับรางวัล ประกาศนียบัตร จำนวน citation ฯลฯ

ระดับคุณภาพของงานวิจัยที่จะใช้ข้อกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ

ระดับดี มีกระบวนการ ต้องเหมาะสม แสดงความก้าวหน้า ทางวิชาการหรือประยุกต์ได้ ระดับดีมาก เกณฑ์ระดับดี +

• แสดงถึงการวิเคราะห์และนำเสนอผลที่เป็นความรู้อื่นใหม่ที่ลึกซึ้งกว่าที่เคยมีผู้ศึกษาไว้ • เป็นประโยชน์ทางวิชาการกว้างขวาง หรือนำไปประยุกต์ใช้ได้แพร่หลาย

ระดับดีเด่น เกณฑ์ระดับดีมาก +

• เป็นงานบุกเบิกที่มีคุณค่ายิ่ง มีการสังเคราะห์อย่างลึกซึ้งจนทำให้เกิด องค์ความรู้ใหม่ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทำให้เกิดความก้าวหน้าทาง วิชาการชัดเจน • เป็นที่ยอมรับและได้รับการอ้างอิงกว้างขวางในระดับชาติ/นานาชาติ

การมีส่วนร่วมในงานวิจัย เกณฑ์ 60 (หน้า 34)

- 1) ผู้ขอผลงานทางวิชาการด้วยการวิจัยต้องมีส่วนร่วมไม่น้อยกว่าร้อยละ 50
- 2) ผู้ดำเนินการหลัก และมีงานวิจัยอื่นที่สอดคล้องกัน รวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของงานวิจัย 1 เรื่อง
- 3) กรณีเป็นชุดโครงการ ต้องเป็นผู้ดำเนินการหลัก ในบางโครงการอย่างน้อย 1 เรื่อง รวมไม่น้อยกว่าร้อยละ 50
- 4) กรณีเป็นชุดต่อเนื่องกัน ต้องเป็นผู้ดำเนินการหลักและมีปริมาณผลงานรวมแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ผู้ดำเนินการหลัก (Corresponding author) หมายถึง บุคคลที่มี ปรึกษา และความรับผิดชอบสำคัญในการ ออกแบบการวิจัย (Research Design) การวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis) และการสรุปผลการวิจัย และให้ ข้อเสนอแนะ (Research Summary and Recommendation) รวมทั้งเป็นผู้ดำเนินการหลักในการ เผยแพร่ ผลงานดังกล่าว

การมีส่วนร่วมในงานวิจัย เกณฑ์ 63 (หน้า 41)

ผลงานทางวิชาการที่เสนอเพื่อประกอบการพิจารณาต้องเป็นงานที่ผู้ข้อกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

-ผู้ประพันธ์อันดับแรก (First author) หมายถึง ผู้ที่มีชื่อในผลงานวิชาการเป็นชื่อแรกรับผิดชอบการทำผลงาน วิชาการ และเขียนต้นฉบับ (Manuscript) ขึ้นนั้นด้วยตนเอง

-ผู้มีส่วนสำคัญทางปัญญา (Essentially intellectual contributor) หมายถึง บุคคลที่มีบทบาทที่สำคัญทาง ปัญญา (Essentially intellectual contribution) ด้วยความเชี่ยวชาญเฉพาะในสาขาวิชาของตนเอง และ ความรับผิดชอบสำคัญในการออกแบบการวิจัย (Research Design) หรือการออกแบบงานวิชาการนั้นๆ รวมทั้งการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis) สรุปผลและให้ข้อเสนอแนะ

-ผู้ประพันธ์บรรณกิจ (Corresponding author) หมายถึง บุคคลที่มีบทบาทและความรับผิดชอบในการเผยแพร่ ผลงานวิจัย หรือผลงานทางวิชาการ ให้เกิดการถ่ายทอดเป็นเรื่องราวแสดงให้เห็นถึงคุณค่าทางวิชาการที่ประกอบด้วยการแสดงข้อมูล หลักข้อคิดเห็น และประสบการณ์รวมทั้งทำหน้าที่ติดต่อกับบรรณาธิการ

รายชื่อวารสาร ที่ ก.พ.อ. กำหนด

เกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ประกาศ ก.พ.อ. เรื่องหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2562

ประกาศ ก.พ.อ.และ แนบท้ายเกณฑ์ 2560

ประกาศ ก.พ.อ.และ แนบท้ายเกณฑ์ 2563

คุณลักษณะของงานวิจัยที่เหมาะสมในการขอใช้กำหนดตำแหน่งทางวิชาการ

Q: การส่งผลงานวิจัยเพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการ ในระดับ ผศ. และ รศ.ควรใช้สถิติขั้นต่ำประเภทใด ในการส่งแต่ละระดับ

A: สถิติขั้นต่ำ ระดับใด ตอบไม่ได้ ซึ่งแต่ละประเด็นหลักคือ ต้องพิจารณาว่างานวิจัยนั้นเลือกใช้สถิติและเครื่องมือที่เหมาะสมหรือไม่กับวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาหรือไม่โดยผู้จะเสนอผลงานอาจปรึกษาผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางสถิติเพื่อเลือกใช้สถิติให้เหมาะสม

Q: งานวิจัยที่จะนำมาแนบขอตำแหน่งทางวิชาการย้อนหลังได้ไม่เกินกี่ปี

A: ระดับ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (ผศ.) ไม่ได้ระบุในประกาศ ก.พ.อ. ว่างานวิจัยต้องย้อนหลังไม่เกินกี่ปี แต่อาจพิจารณาจากประเด็น เช่นผลงานวิจัยนั้นยังอยู่ในร่วมสมัย (Trend) หรือมีความร่วมสมัยหรือไม่ ตัวอย่าง ศาสตร์ทางคอมพิวเตอร์ที่เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงเร็ว หากใช้งานที่ย้อนหลังนานเกินไป ผู้ทรงคุณวุฒิอาจมองว่างานล้าสมัย

ระดับ รองศาสตราจารย์ (รศ.) ผลงานที่จะขอตำแหน่งทางวิชาการ ตามเกณฑ์ระบุไว้ว่า จะต้องเกิดขึ้นภายหลังจากได้รับตำแหน่งทางวิชาการระดับ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (ผศ.) เท่านั้น

Q: เมื่อส่งบทความวิจัยในการขอตำแหน่งทางวิชาการจำเป็นต้องส่งเล่มงานวิจัยฉบับสมบูรณ์หรือไม่?

A: การส่งผลงานวิจัยเพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการจะส่งเป็นบทความที่ผ่านการเผยแพร่ตามเกณฑ์โดยไม่ต้องส่งเล่มวิจัย 5 บท ยกเว้นกรณีที่ผู้ทรงคุณวุฒิอาจขอให้ส่งเล่มฉบับสมบูรณ์เพิ่มเติม

Q: งานวิจัยที่ตีพิมพ์ในฐานะ TCI 1 หรือระดับนานาชาติผู้ทรงคุณวุฒิจะใช้ฐานเหล่านี้เป็นเกณฑ์พิจารณาว่าผลงานนั้น คือ งานระดับดี ใช่หรือไม่

A: จากประสบการณ์ของกรรมการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านการวิจัย พบว่า จากประสบการณ์ที่เคยพบ ไม่ได้เป็นเช่นนี้ การตีพิมพ์เป็นส่วนหนึ่งของการรับรองว่าผู้ขอตำแหน่งทางวิชาการได้เผยแพร่ตามเกณฑ์ในประกาศ ก.พ.อ. แล้ว ดังนั้น ไม่ได้หมายความว่างานที่ตีพิมพ์ใน TCI 1 หรือ ระดับนานาชาติ ผู้ทรงคุณวุฒิจะประเมินให้ผ่านเสมอไป สุดท้ายแล้วสาระสำคัญ คือ ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน จะใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาที่คุณภาพของงานวิจัยมากกว่า

Q: เกณฑ์อะไรบ้างที่ผู้ทรงคุณวุฒิใช้การตัดสินใจให้ผ่าน หรือไม่ผ่าน ในการขอขึ้นขอตำแหน่งทางวิชาการจากงานวิจัย

A: การตัดสินใจให้ผ่าน/ไม่ผ่านเป็นดุลยพินิจของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละท่าน ซึ่งจากกรรมการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ในการวิจัย มีข้อสังเกต ดังนี้

1. การตั้งชื่อหัวข้อวิจัยและวัตถุประสงค์ สอดคล้องกันหรือไม่
2. การเขียนที่มาและความสำคัญของปัญหา เขียนอ้อม ๆ เกินไปหรือเขียนแล้วไม่สะท้อนปัญหาที่แท้จริง ผู้ทรงคุณวุฒิอ่านแล้วหาปัญหาที่จะนำไปสู่วัตถุประสงค์ในงานวิจัยไม่เจอ
3. วัตถุประสงค์ของงานวิจัยมีหลายข้อแต่ที่สอดคล้องกับชื่องานวิจัยจริงๆ มีเพียงบางข้อ
4. ระเบียบวิธีวิจัย (Methodology) ของงานวิจัยเหมาะสมกับประเภทของงานวิจัยหรือไม่
5. มีข้อค้นพบหรือองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดจากงานวิจัยนั้นหรือไม่ หรือมีการอภิปรายบนพื้นฐานของการทบทวนวรรณกรรม (Literature Review) หรือไม่ (เช่น การอภิปรายทั้งในประเด็นที่สอดคล้องหรือย้อนแย้ง) ซึ่งสิ่งเหล่านี้ควรปรากฏให้ผู้ทรงเห็นในบทความวิจัย
- 6 หากเป็นงานวิจัยที่ใช้ขอตำแหน่งทางวิชาการ จำเป็นต้องมีเอกสารรับรองจริยธรรมวิจัยในมนุษย์ ซึ่งถ้าหากเป็นงานวิจัยที่เกิดขึ้นภายหลังประกาศ ก.พ.อ. ฉบับปี 2560 จะต้องแนบเอกสารรับรองจริยธรรมวิจัยในมนุษย์ ไปกับการขอตำแหน่งทางวิชาการ แต่มีหนังสือจาก สกอ.ที่ ศธ. 0509 (2)/ ว4 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2561 ที่ระบุว่า “กำหนดระยะเวลาผ่อนผันในช่วงเปลี่ยนผ่านเกณฑ์เป็นระยะเวลา 3 ปี นับตั้งแต่หลักเกณฑ์ตามประกาศ ก.พ.อ. พ.ศ. 2560 มีผลบังคับใช้ คือ ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2561”

Q: เทคนิคการเขียนบทความวิจัย/บทความวิชาการที่มีคุณภาพเพื่อเผยแพร่ในวารสารที่เหมาะสมต่อการขอตำแหน่งทางวิชาการ

A: จากประสบการณ์ในการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัย การทบทวนวรรณกรรม (Literature Review) หรือ แม้แต่ การอภิปรายผลงานวิจัยควรเขียนในรูปแบบใด ระหว่างการเขียนแบบร้อยเรียงหรือเขียนแบบแยกส่วน

Q: นักวิจัยอาจพิจารณาจากลักษณะหรือประเภทงานวิจัยว่าเหมาะสมกับการเขียนในรูปแบบใด

A: **งานวิจัยเชิงคุณภาพ** เหมาะที่จะเขียนแบบร้อยเรียงเพื่อพรรณนาหรืออภิปรายข้อค้นพบซึ่งหากเลือกเขียนแบบร้อยเรียง ผู้เขียนจะต้องฝึกฝนการใช้ภาษาให้สามารถเขียนเชื่อมโยงประโยคหรือข้อค้นพบให้สละสลวย อ่านแล้วเข้าใจ

ส่วนงานวิจัยเชิงปริมาณ นักวิจัยบางท่านอาจเขียนแบบแยกส่วน เพื่ออภิปรายไปที่ละประเด็นหรือที่ละข้อค้นพบซึ่งหากเขียนลักษณะนี้ ข้อดี คือ เขียนง่าย ไม่อ้อมค้อม จบไปที่ละประเด็น ๆ ทั้งนี้ ถึงแม้จะเลือกใช้วิธีใดก็จะต้องอ้างอิงให้ถูกต้องตามหลักการที่วารสารกำหนด

Q: การอ้างอิงข้อมูลจากหลายๆ คน ดีหรือไม่ (เช่นในย่อหน้าเดียวกัน อ้างอิง 4-5 รายการเยอะเกินไปหรือไม่)

A: การอ้างอิงแนวคิด หรือทฤษฎี หรือข้อค้นพบของนักวิชาการที่หลากหลาย ถือเป็นสิ่งที่ดี ที่สะท้อนให้เห็นว่างานวิจัยนั้นมีการทบทวนวรรณกรรมที่เข้มข้นหลากหลายแต่ผู้เขียนบทความวิจัยไม่ควรยกคำพูดของนักวิชาการแต่ละคนมาใส่ในงานเลย (Copy มาวาง) แต่ควรอ่าน กลั่นกรอง และสังเคราะห์ออกมาเป็นภาษาหรือสำนวนของตนเอง เพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกผลงานทางวิชาการ (Plagiarism) เช่น เขียนรูปแบบว่าข้อค้นพบนี้มีนักวิชาการที่มีความเห็นสอดคล้องกันได้แก่ใครบ้างหรือมีใครบ้างที่เห็นต่าง เป็นต้น

Q: จากประสบการณ์ของคณาจารย์ที่ได้ตำแหน่งทางวิชาการแล้ว การทดสอบความเหมือนของบทความเพื่อพิจารณาประเด็นกรณี plagiarism ระหว่างวารสารระดับชาติ และวารสารระดับนานาชาติ เหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่

อาจไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับรายวิชา แต่ควรสอดคล้องกับสาขาที่ยื่นขอตำแหน่งทางวิชาการเนื่องจากผู้ทรงคุณวุฒิอาจพิจารณาว่า งานวิจัยนั้นสัมพันธ์ หรือสะท้อนความเชี่ยวชาญของศาสตร์ที่ขอตำแหน่งเพียงใด มีเนื้อหาสอดคล้องกับศาสตร์ที่ขอหรือไม่ ซึ่งหากเป็นงานวิจัยที่ข้ามศาสตร์มาก ๆ อาจถูกประเมินว่าไม่ใช่งานวิจัยที่เหมาะสมกับตำแหน่งที่เสนอขอ

โดยคณะกรรมการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านวิจัยขอให้แนะนำโปรแกรมที่ใช้ตรวจสอบ Plagiarism

ในประเทศ เช่น อักษรวิสุทธิ์ ต่างประเทศ เช่น Turnitin /iThenticate

ทั้งนี้ ต้องศึกษาคูณสมบัติของแต่ละโปรแกรมและเลือกใช้ให้เหมาะสม เพราะบางโปรแกรมรองรับแค่ภาษาไทย หรือบางโปรแกรมรองรับเฉพาะภาษาอังกฤษ หรือบางโปรแกรมมีค่าใช้จ่าย เป็นต้น เทคนิคในการเลือกวารสารที่ตอบรับตีพิมพ์เร็ว ๆ

ผู้ข้อกำหนดตำแหน่งทางวิชาการอาจพิจารณาจากฐาน TCI เช่น TCI บางวารสารอาจมีคิวการตีพิมพ์ที่นาน หรือ ต้องศึกษารายละเอียดว่าวารสารนั้นๆ รอบระยะเวลาการตีพิมพ์ใน 1 ปี คือ กี่ฉบับ เช่น บางวารสาร 1 ปี ตีพิมพ์ 6 ฉบับ/ 4 ฉบับ/ 2 ฉบับ ฯลฯ

ซึ่งวารสารที่รอบการตีพิมพ์ต่อปีหลายฉบับก็อาจพิจารณาตอบรับตีพิมพ์ได้เร็วกว่า หรือ บางวารสารเปิดรับตลอดทั้งปี บางวารสารเปิดรับเป็นช่วงเวลา ก็มีผลต่อการได้ตีพิมพ์ช้าหรือเร็ว เป็นต้น

Q: หากภาษาอังกฤษไม่เก่ง แต่อยากตีพิมพ์วารสารระดับนานาชาติ ทำอย่างไร

A: อาจเริ่มต้นจากการฝึกแปลด้วยตนเองก่อน แล้วปรึกษาผู้ที่มีความรู้หรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษา เพื่อให้ช่วยตรวจสอบความถูกต้องหรือช่วยแนะนำ ที่สำคัญคืออย่ากลัวที่จะส่ง ให้เริ่มต้นส่งไป จะได้ทราบแนวทางหรือข้อแนะนำจากวารสาร เพื่อนำมาปรับใช้ในครั้งต่อไป